

Mál nr. 182/2004

M vegna S og kröfu til dánarbóta

og

Vátryggingafélagið X v/fritímaslysátryggingar Fjölskyldutryggingar

Ágreiningur um greiðslu dánarbóta vegna tjónsatburðar 23.03. 2002.

Gögn.

1. Málskot móttakið 22.09. 2004 ásamt fylgiskjöllum 1 – 10.
2. Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar, dags. 11.10. 2004.
3. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 568/2004.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn upplýsa um aðdraganda máls þessa og afstöðu aðila. S féll í stiga (tröppum) við heimili sitt. Hann andaðist í kjölfar tjónsatburðarins.

Vátryggingafélagið hafnar bótaábyrgð með vísan til gr. 34.3 í vátryggingaskilmálum þar sem fram kemur að félagið bætir ekki slys er sá sem tryggður er verður fyrir undir áhrifum áfengis og/eða annarra vímuefna, nema sannað sé að ekkert samband hafi verið milli ástands þessa og slyssins. Félagið telur orsakasamband milli ástands tjónþola og slysaatburðarins. Það telur að það hafi fullnægt sönnunarbyrði sinni í málinu. Félagið ber og fyrir sig gr. 7.1 í skilmálum þar sem fram kemur að félagið greiði ekki bætur ef tjónsaburður verður vegna stórkostlegs gáleysis vátryggðs.

Ágreiningur er og um túlkun vátryggingaskilmála í máli þessu hvað varðar greiðslu bóta. Fram kemur í gr. 29.2 að það greiðast 25% af dánarbótafjárhæð ef tjónþoli hefur engan á framfæri sínu. Félagið telur ekki unnt að fallast á greiðsluskyldu úr fritímaslysátryggingu Fjölskyldutryggingar vegna slyss vátryggðs. Það lætur þess getið að ef til greiðsluskyldu skyldi koma telur það með vísan til 29.2 skilmála að fjárhæð bóta sé 25% af dánarbótum slysátryggingarinnar.

M telja bótaábyrgð vera fyrir hendi og að félagið skuli greiða vátryggingarfjárhæð dánarbótanna að fullu þ.e. þá fjárhæð sem fram kemur í skildaga vátryggingarinnar á vátryggingarskírteininu og að leggja skuli það til grundvallar í stað almennra skilmála. Nánar er vísað til röksemda M í málskotinu, sem óþarft er að geta efnislega.

Álit.

Samkvæmt gr. 34.3 í skilmála bætir vátryggingin ekki slys sem vátryggður verður fyrir undir áhrifum deyfi- og/eða eiturfýja eða í ölæði, nema sannað sé að ekkert samband hafi verið milli ástands þessa og slyssins. Óumdeilt er að S var ölvaður er hann féll í stiga við heimili sitt sbr. fyrirliggjandi gögn. Hann lést skömmu síðar. Ekki er upplýst um tildrög slyssins að öðru leyti en að nágranni S varð var við dynk um kl. 06.30 – 07.00 umræddan dag. Vitnið fór fram á gang og sá S þar sem hann lá og “virtist hafa dottið niður tröppurnar í stiganum og á andlitið” líkt og segir í skýrslu lögreglu.

Þegar tekið er mið af fyrirliggjandi gögnum er ekki unnt að staðhæfa að umrætt slys megi beinlínis rekja til ölvunar S. Ósannað er og að slysið megi rekja til stórkostlegs gáleysis af hálfu S.

Nefndin getur ekki fallist á að S hafi með ölvun sinni fyrirgert bótarétti erfingja hans úr þeirri vátryggingu sem hér um ræðir. Ekki hefur verið sýnt fram á að rekja megi

slysið til ölvunar S eða stórkostlegs gáleysis hans. M eiga því rétt til greiðslu bóta vegna frítímaslysatryggingar þeirrar sem hér um ræðir.

Nefndin er sammála þeirri afstöðu félagsins að greiðsluskylda þess fari samkvæmt gr. 29.2 í skilmálum á þann veg að fjárhæð bóta sé 25% af dánarbótum frítímaslysatryggingar. Í nefndri grein (29.2 1. mgr.) er þess getið að valdi slys dauða váttryggðs greiðist nánustu vandamönnum sú fjárhæð sem tilgreind er í váttryggingarskírteininu sem í gildi var á tjónsdegi. Þá segir í 2. mgr. sömu greinar að hafi váttryggður engan á framfæri sínu greiðast einungis 25% af dánarbótum slysatryggingar.

Niðurstaða.

Greiðsluskylda váttryggingafélagsins er fyrir hendi en hún takmarkast við 25% af fjárhæð dánarbóta sbr. gr. 29.2 í váttryggingarskilmálum.

Reykjavík 26. október 2004

Rúnar Guðmundsson hdl.

Dögg Pálsdóttir hrl.

Jón Magnússon hrl.